

Alles behalve de waarheid

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Gillian McAllister

Alles behalve de waarheid

Vertaald uit het Engels door
Iris Bol en Marcel Rouwé

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3652 2

© 2017 Gillian McAllister

© 2017 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,
Amsterdam en Iris Bol en Marcel Rouwé

Oorspronkelijke titel *Everything but the Truth*

Oorspronkelijke uitgever Penguin Random House UK

Omslagontwerp Janine Jansen

Omslagillustratie © Jovana Rikalo / Trevillion Images

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor papa.

We zeiden dat we elkaar nooit zouden verlaten.

En nu zijn onze ideeën voor altijd samengebracht in druk.

Ons karakter geven we prijs als we denken
dat er niemand naar ons kijkt.

H. JACKSON BROWN JR.

Het eindigde met een beschuldiging die ik als een granaat door de kamer naar hem toe slingerde. Dat ik dit ooit zou zeggen! En na het einde kwam de rest; de deur die werd dichtgeslagen, in mijn eentje wakker worden in het volle besef van wat ik had gedaan. En ik kon niet verhinderen dat ik de blik in zijn ogen telkens opnieuw voor me zag.

Maar het begon met liefde. Dat deel was makkelijk.

Ik hield van de manier waarop hij altijd op foto's op Facebook stond, ongemakkelijk op de achtergrond tijdens feestjes, als een knorrig, in de camera kijkend stokstaartje. Ik hield van zijn hypochondrie. Hoe vaak hij de dokter wel niet belde en dan op zijn beschroomde Schotse manier zei: 'Met mij.'

Ik hield van de man die hij probeerde te zijn: een net, stipt persoon die in naam van het minimalisme af en toe al zijn kleren weggooidde en vervolgens met hangende pootjes naar de winkel moest om meer sokken te kopen. Ik hield ook van de persoon die hij probeerde niet te zijn: de man die stevast te laat kwam, die zijn T-shirt in zijn spijkerbroek stopte terwijl hij stond te wachten op het station en probeerde het haar dat op zijn achterhoofd piekte glad te strijken wanneer hij geen tijd had gehad om er gel in te doen. Ik hield van de dingen die hij deed zonder erbij na te denken: zijn hand uitsteken om te voorkomen dat zijn jongere broertje de

straat overstak, het laatste beetje melk in mijn thee doen in plaats van in de zijne. Ik hield van de manier waarop hij thuiskwam uit de sportschool, geïntimideerd door de ‘grote kerels’.

En ik hield natuurlijk van zijn lichaam. Zijn kleine oren. De plooiën van zijn glimlach, als potloodstrepen op zijn gezicht. Zijn onderarmen die er zo mooi uitzagen in een overhemd met opgerolde mouwen.

En van de rest. De kleine, onbelangrijke dingen. Dat hij kon fluiten.

Ik hield van zijn politieke overtuigingen en van zijn opvattingen op religieus gebied – ‘Ik geloof niet in God, maar ik ben doodsbang voor hem’ – en dat hij niet stil kon zitten. Ik hield ervan dat hij de enige was die nog Wagon Wheels kocht en dat hij die in zijn thee doopte en dat zijn ontbijt noemde.

En ik hield van de manier waarop hij naar me keek. Met geloken ogen. Een speciale glimlach met kuiltjes in zijn wangen. Helemaal voor mij alleen. Daar hield ik het meeste van. Die blik ging aan alles vooraf.

Aan de baby.

En aan de leugens.

I

Wie?

Het heden

We waren bijna in slaap gevallen. In die tijd waren we als één; onze lichamen zo dicht mogelijk tegen elkaar aan. Maar de plotselinge gloed verlichtte de kamer zo fel – grijs dat blauwachtig wit werd – dat ik het zelfs zag met mijn ogen dicht.

Ik ging rechtop zitten waardoor het dekbed omlaag gleed en ik kippenvel kreeg. Jacks huis was altijd zo koud. Ik probeerde de lichtbron te achterhalen. Het kwam van de iPad die op het nachtkastje lag.

Ik weet niet waarom ik keek. Misschien was ik echt al in slaap, want ik had het beddengoed al teruggeslagen en me uitgestrekt om het ding te pakken – waarbij mijn naakte bovenlichaam griezelig werd weerkaatst in de grote ramen – voordat ik goed en wel in de gaten had wat ik aan het doen was.

ITEM 1

Van: Charlie Masters

Aan: Jack Ross

Onderwerp: Fwd: Douglas' gruweldaad steekt de kop weer op

Hoi, ik vind het vervelend om je verleden op te rakelen, maar ik vond dat je dit moest zien... dacht dat je het zou willen weten.

Charlie Masters. Charlie – die kende ik niet. Ik had alleen kennis gemaakt met Jacks familie, maar met geen van zijn vrienden.

Ik wachtte even, mijn vinger zwevend boven de e-mail. Een veeg over het scherm en ik zou hem kunnen zien. Ik moet een seconde te lang hebben gewacht, want de iPad dimde en ik legde hem weer op het nachtkastje, de e-mail en mijn gekke moment bijna vergeten.

Buiten was de nacht in Newcastle pikdonker. Ik wist dat het platteland net iets verderop lag, maar ik kon het niet zien.

‘Rachel. Wat doe je?’ Jack gaapte. Ik hield van dat Schotse ‘wat’; de zachte aanzwelling van lucht voor de uitgesproken ‘h’. *Whad-doeje?* Zijn stem klonk zo diep. Vreemden maakten er opmerkingen over.

Hij rolde zich op zijn zij en deed de lamp aan. Zijn donkere haar zat helemaal in de war. Toen hij rechtop ging zitten, werd eerst zijn baard en daarna zijn borsthaar zichtbaar en ik vond dat hij wel wat weg had van een holbewoner.

‘Er flitste iets op,’ zei ik.

‘Vast de kat die dingen uithaalt,’ mompelde hij.

‘Misschien. Hij was hier net binnen,’ loog ik. Ik keek de kamer rond. Hij had hem niet ingericht – althans niet echt, niet zoals ik graag had gewild – maar er hing één ding aan de muur. Dat enkele ding, afstekend tegen het onbewerkte steen en de gordijnloze ramen, en het ontbreken van álles, was de korrelige afdruk – met gekrulde randen – van een zwangerschapsecho.

Hij zag me kijken. ‘Wat is Wally aan het doen?’ vroeg hij.

We noemden de baby Wally, omdat we hem geen van beiden op de scan konden vinden. De naam was blijven hangen.

‘Die slaapt,’ zei ik met een glimlach.

Ik trok het dekbed gegeneerd omhoog tot aan mijn hals terwijl ik me inbeelde dat het licht van de lamp de dikke, blauwe aderen zichtbaar maakte die vrijwel van het ene op het andere moment op mijn borsten waren verschenen en als de wortels van een plant

over mijn huid liepen, en zo bedekte ik mijn roze, verslachte tepels.

Jack glimlachte terug, stapte uit bed en ging de kamer uit. Ik keek toe terwijl zijn lange lichaam in de gang verdween waarbij zijn olijkleurige huid het maanlicht opving dat door zijn ramen naar binnen viel. Hij waggelde met zijn voeten naar buiten gedraaid, wat mijn hart liet overlopen van liefde. Mijn kruis trok zich samen toen zijn bilspieren bewogen en ik was er weer helemaal klaar voor, al hadden we een paar uur eerder nog seks gehad: de onverzadigbare wellust van nieuwe geliefden. Hij kwam een paar seconden later terug met een warme kruik in de ene hand en Howard, zijn rode kater, in de andere.

Daar was hij onlangs mee begonnen. Met het maken van warme kruiken. Hij had het mij vorige week zien doen en toen stilzwijgend die taak op zich genomen. Elke nacht, of we nou bij mij of bij hem sliepen, bracht hij me een warme kruik en overhandigde me die met een glimlach.

‘Ik zei toch dat hij in de buurt was.’ Ik gebaarde naar de kat.

Howard draaide zich om en keek me aan, zijn kop schuin en een verbaasde blik in zijn ogen.

‘Het is een lastpost,’ zei Jack, terwijl Howard kronkelde en op het bed sprong.

Jack werkte tijdelijk in Newcastle voor het tijdschrift *City Lights*. Hij was, voor een tijdje, van Schotland naar Newcastle verhuisd. De eerste keer dat ik bij hem thuis kwam, vroeg ik hem waarom hij een kat had gekocht. ‘Een alleenstaande man met enkel een kat als gezelschap?’ had ik hem geplaagd.

‘Elk huis heeft een kat nodig,’ zei hij. ‘Maar dan ook elk huis. Iedereen die het daar niet mee eens is, heeft het gewoon mis.’

Jack ging naast Howard zitten en keek me aan terwijl een flauwe glimlach zijn lippen liet krullen.

Ik vroeg me af wanneer ik me niet meer duizelig zou voelen als hij op die manier naar me keek. Ik werd er groggy van, en stond vaak blij, uitzinnig, naar mezelf te glimlachen in zijn badkamer-

spiegel terwijl ik mijn make-up eraf haalde met zijn Nivea-zeep.

‘Wanneer ga je nou eens gordijnen kopen?’ vroeg ik, in plaats van al die dingen te zeggen terwijl ik me stom voelde omdat alleen mijn hoofd boven het dekbed uitstak.

Jack dacht ernstig over mijn verzoek na, hoewel gordijnen hem zelf ongetwijfeld een zorg zouden zijn. ‘Als we gaan verhuizen. De burens hebben toch alles al gezien,’ zei hij met een opgetrokken wenkbrauw. Dat zinnetje was een van onze privégrapjes. Hoeveel seks we hadden. Hoe goed we erin waren. Zo goed dat we een baby hadden gemaakt. ‘Wat voor gordijnen wil je hebben?’

‘Mooie. Dikke,’ zei ik. ‘Het licht maakt me wakker.’

‘Wordt geregeld.’ Hij wees achter me. ‘Kun je me die even aan-geven?’

Ik knipperde met mijn ogen en keek vervolgens om terwijl ik deed alsof ik zijn iPad nu pas zag, alsof ik hem niet zonet had vastgehouden en mijn vinger boven het scherm had gehangen om zijn e-mail met een veeg te openen. De iPad voelde warm aan in mijn handen toen ik die aan hem gaf. Hij hield hem even vast, het scherm leeg.

‘Het rugbyseizoen is afgelopen zaterdag begonnen,’ zei hij.

Ik draaide me om, ging op mijn zij liggen en drukte me op een elleboog omhoog. Howard nestelde zich tussen mijn voeten, niet aangenaam warm en zijdeachtig, zoals de meeste katten, maar dik en zwaar, als een deurstop. ‘Ik heb nog nooit iemand gekend die aan rugby deed,’ zei ik met een grijns.

‘Niet op school?’

Ik snoof spottend. ‘Meen je dat nou?’

‘O, ik was even vergeten dat jij in de Bronx op school hebt gezeten,’ zei Jack lachend terwijl hij zijn hand onder het dekbed stak en op mijn heup legde. Mijn hele linkerkant was ogenblikkelijk alert en begon te tintelen. Alsof er een vuurrad in mijn buik draaide. Ik probeerde me te concentreren maar dat was bijna onmogelijk.

‘Toevallig wel de beste openbare school van Newcastle,’ zei ik.

‘We kunnen niet allemaal naar een school gaan met een eigen schoollied en inwonend personeel. Vertel me nog eens wat jullie op school voor de lunch kregen.’

Dat was een van onze lievelingsspelletjes en ik dwong Jack steeds om het aan mijn vrienden en familie te vertellen. Hij slaagde er steevast in om met een nieuw pretentius gerecht op de propen te komen. Met gespeelde schaamte liet hij zijn hoofd hangen. ‘Tijgergarnalen met paksoi?’ zei hij met een bedeesd lachje. Het klonk diep en laag en leek meer op een geamuseerde zucht. Op muziek.

Hij bedekte zijn gezicht met zijn handen. ‘Voor alle duidelijkheid: het spijt me.’

‘Paksoi,’ zei ik gierend van de lach. ‘Paksoi.’

‘Je kunt eenvoudigweg geen lacrosse spelen zonder eerst stevig te hebben geluncht met paksoi,’ zei hij.

‘Onze leraren droegen kogelvrije vesten,’ zei ik.

‘Echt niet.’

‘Eén semester maar, nadat Jonny Steele een geweer had meegenomen naar school.’

‘Wauw,’ zei hij geluidloos. Hij verplaatste zijn hand naar mijn dij en liet zijn vingers licht dansen, alsof hij piano speelde. Zijn hand voelde ontspannen aan tegen mijn lichaam, maar er verscheen even een zorgelijke uitdrukking op zijn gezicht. ‘Maar goed, ik vind dat je moet komen. Op zaterdag. Niet naar de wedstrijd. Die is saai. Maar na afloop. Dan drinken we wat met zijn allen.’

‘Goed,’ zei ik terwijl er een nieuwe scheut van gelukzaligheid langs mijn ruggengraat omhoog trok. We hadden een schitterende start gehad, doorgebracht met elkaar aanstaren in cafés, elkaar kussen voor restaurants en het negeren van obers omdat we alleen aan elkaar konden denken. Daarna volgde onze onzekere periode, die afschuwelijke middag met de positieve zwangerschapstest toen we amper wisten wat we tegen elkaar moesten zeggen. En nu

stonden we aan het begin van de herfst en zou ik naar zijn rugby-club gaan, als een echte vriendin.

‘Bedoel je nou dat ik echt kennis ga maken met mensen die jij kent?’ vroeg ik.

Het was bedoeld als plaagstootje maar Jacks hand hield op met over mijn huid te bewegen en hij trok hem weg.

‘Als je dat wilt,’ zei hij. Hij keek me nog steeds aan. Bij zijn ooghoeken zaten kraaienspootjes.

We waren bijna zeven maanden samen en ik had zijn vrienden nog steeds niet ontmoet. Ik was drie maanden zwanger en Wally was van twee cellen gegroeid tot vier, tot acht, tot een foetus ter grootte van een mandarijn. Eindelijk was het dan zover. Beter laat dan nooit.

‘Er is een clubhuis waar iedereen na afloop wat gaat drinken. Het gaat er daar wel een beetje ruw aan toe, hoor.’

‘Te veel paksoi?’ vroeg ik.

Jack lachte traag. ‘Eerder vrouwenhaat. Negeer ze gewoon.’

‘O, fijn.’

Hij wierp me een glimlach toe. Die was snel en kort, maar desalniettemin oprecht. Ik glimlachte terug en we hielden elkaars blik net iets te lang vast.

Hij keek als eerste weg en ik zag het vingertopje van zijn wijsvinger wit worden toen hij op de home-knop van zijn iPad drukte. Op zijn gezicht leek zich iets te sluiten. Nee, ‘sluiten’ klopte niet helemaal. Iets opende en sloot zich toen weer, alsof iemand twee vreemden stoorde in een slaapkamer op een feestje en daarna de deur weer dichtdeed. Zijn met stoppeltjes bedekte wangen werden hol en vulden zich daarna weer terwijl hij over het scherm veegde. En daarna klikte hij de melding weg. Het was weg, opzettelijk ongelezen, en hij opende zijn Kindle-app en las verder in Austen – hij leek alleen boeken van vrouwen te lezen, waardoor ik nog meer van hem ging houden –, zijn getaande huid afstekend tegen de witte kussens, en met een volkomen neutrale gezichtsuitdrukking. Ik

keek eventjes naar zijn volle, donkerrode lippen voordat ik me om-draaide.

Ik staaarde voor me uit, op ooghoogte met het gordijnloze raam, terwijl ik me bleef afvragen welke uitdrukking nou precies over Jacks gezicht was getrokken. In mijn hoofd zag ik die nog steeds voor me. Vóór die geforceerde neutrale gezichtsuitdrukking was er iets anders te zien geweest. Ja toch?

‘Heb je een e-mail gekregen?’ vroeg ik. ‘Ik dacht dat je iPad zonet even oplichtte.’ Ik lag nog steeds met mijn gezicht naar het raam.

‘Nee, nee,’ zei Jack.

En dat deed het hem, denk ik. Dat was het moment waar al het andere uit voortvloaide.

Ik reageerde niet. Wat moest ik zeggen? Ik had me vergist. Het was spam. Hij was het alweer vergeten. Of het was een e-mail van zijn werk. Gewoon werk. En hij wilde het niet over zijn werk hebben.

‘Moet je zien,’ zei Jack een paar seconden later tegen me.

Ik draaide me om en keek naar hem. Een van zijn borstspieren vertrok.

‘Hartkloppingen,’ zei hij terwijl zijn blik naar links ging en de mijne vasthield. Zijn adem rook naar tandpasta en de koffie die hij tien minuten voordat hij naar bed ging had gedronken. Dat was zijn avondritueel. Koffie en chocolade, en daarna naar bed. Het was zijn manier om het laatste en fijnste deel van de avond te rekenen.

‘Nee. Het zijn spiersamentrekkingen,’ zei ik slaperig. ‘Trillende spiertjes. Te veel cafeïne. Of misschien ben je doodmoe.’ Ik lachte zachtjes. Nog een van onze privégrapjes.

In Schotland was hij politiek correspondent en rechtbankverslaggever geweest en daarna had hij zich aan reisverslagen gewijd, iets wat hij veel leuker vond. Hij zei altijd dat hij nooit doodmoe kon zijn. Hij stond om tien uur op en deed ’s ochtends dingen die je alleen als eigen baas kon doen: een was draaien, een pot echte

filterkoffie zetten, de post openmaken. Om vier uur 's middags was hij klaar met zijn werk en keek hij naar *Pointless* met thee en biscuitjes.

Waar Ben, mijn ex-vriend die leraar was, zich verontschuldigde voor het nakijkwerk, de lange dagen en ouderavonden, omarmde Jack zijn status als luilak. 'Ja, als ik wil, kan ik alle woensdagmiddagen vrij nemen,' zei hij vaak tijdens het avondeten. 'De beste baan ter wereld.'

Toch was hij geen luilak, althans niet echt. Vaak werkte hij weken aaneen tot middernacht terwijl zijn baard steeds langer en zijn slaappatroon steeds nachtelijker werd. En dan schreef hij een stel mooie artikelen, prachtig proza, om vervolgens weer in zijn oude gewoonten te vervallen.

'Neem maar een spierontspanner als je dat wilt,' zei ik. 'Buscopan.'

'Helpt dat?' vroeg hij opgetogen.

De karakteristieke reactie van een nerveus type. Een schoolvoorbeeld. Hij wilde een pilletje; een oplossing en wat geruststelling van een arts. Maar hij was wel mijn nerveuze type.

'Tja, spiersamentrekkingen zijn niet ernstig,' zei ik. 'Maar ja, dat helpt.'

'Ik sta dus niet op het punt om te overlijden?' vroeg hij terwijl hij een arm om mijn schouders legde en zacht door mijn haar woelde.

'Nee,' zei ik. 'Maar je bent wel een enorme hypochonder.'

'Weet ik. Maar het is wel handig om een dokter in de buurt te hebben.'

'Hm,' zei ik zacht, en hij slaakte een zucht.

We gingen weer lepeltje lepeltje liggen in het bed, en Howard nestelde zich tussen ons in als een kleine aak. Jack viel ogenblikkelijk in slaap, maar ik niet. Dat doe ik nooit.

Het gebeurde weer, zoals altijd, toen ik uiteindelijk in slaap viel. Ik droomde over de jongen, die voor me op de vloer zat, met een